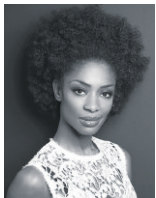

Zelfs klassiek bewerkt is de funk niet uit Prince te blazen

Gastrecensent
Sylvana Simons is tv- en
radiopresentatrice en
groot fan van Prince.

Klassieke muziek

Princepiration van saxofonist Ties Mellema. M.m.v. EnAccord Strijkkwartet. Gehoord: 8/2, Muziekgebouw aan 't IJ, Amsterdam.

●●●●○

Saxofonist Ties Mellema komt uit de klassieke muziek, maar bij de presentatie van zijn op Prince geïnspireerde cd gaf hij het klassieke concert een heel ander gezicht. De belichting was al bij een popcon-

cert en er stond een bar op het podium, waar musici tijdens een solo van Mellema nonchalant aan statafels hingen. Mellema, zelf gekleed in een spijkerbroek en een Adidas-trackjasje, wilde niet alleen Prince-muziek spelen, maar in de hele ervaring een concert van Prince oproepen. Dat is gelukt.

Muzikaal was het erg spannend. Mellema heeft componisten als David Dramm en Wijnand van Klaveren gevraagd om een interpretatie te geven van nummers van Prince.

Hoewel in de meeste gevallen het oorspronkelijke nummer nog goed te herkennen was, werkten nieuwe arrangementen heel verrassend en soms bevreedend. Enkele abstracte momenten daargelaten bleef de muziek overwegend funky en melodieus. Daardoor lag het resultaat vaak dichterbij jazz dan bij klassieke muziek. Dat is ook een verdienste van Prince: de funk is er gewoonweg niet uit te blazen.

Bij de versie van *The ballad of Dorothy Parker* dacht ik zelfs: hier zou je

een geweldige danceversie van kunnen maken. Het was heel verfrissend en opende allerlei mogelijkheden. *Nothing compares to you* had geen direct herkenbare elementen. Het stond, door gebrek aan houvast, verder van me af. In de interpretatie van *Sign "O" the times*, het absolute hoogtepunt, was het karakteristieke basloopje in stand gehouden, gespeeld op de contrabas. Dat loopje is zo geweldig funky – dat kan nooit écht klassieke muziek opleveren. Ik kreeg er zin van om te dansen.